

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Zegen

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **Het leven van Maria Magdalena**
- 4 **Nooit heeft een mens zo gesproken als deze Mens**
- 6 **De eindtijd**
- 7 **Barbaren, een apostel en een adder**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Het was zeer goed**
- 9 **Vanaf het begin van de schepping**
- 10 **Zult u gemist worden?**

Dit is alweer het laatste nummer van het jaar 2017. Zoals altijd kijken we dan even terug, samen met u. Hebt u zegen ervaren bij het lezen van Rechtstreeks in het afgelopen jaar? Of hebt u de artikelen alleen even snel over uw beeldscherm gescrold voordat u uw digitale lijfblad weg klikte om weer over te gaan tot de orde van de dag? Als redactie hopen we natuurlijk dat u de tijd hebt genomen om alles te lezen en daarbij een zegen van God hebt ontvangen. Waren de artikelen opbouwend genoeg? Hebben ze u aangesproken? Dat willen we best graag weten, dus als u er eens een [mailtje](#) aan wilt wagen om ons dat te vertellen... heel graag!

Zelf zijn we dankbaar voor wat we het afgelopen jaar aan zegen die we eerst zelf ervaren hadden, mochten doorgeven. Ook in dit nummer staat weer veel waarvan wij denken dat het 'goed en nuttig voor de mensen' (Tit. 3:8) is. Hier alvast enkele citaten uit enige (niet alle) artikelen. In het bewerkte artikel van Dennett over Maria Magdalena staat: *Ongetwijfeld moest ze nog veel leren, zoals we in het vervolg van haar geschiedenis nog hopen te zien. Maar ze verkeerde nu in het gezelschap van Gods geliefde Zoon, die het Middelpunt was van al Gods gedachten en raadsbesluiten. Ze was verblijd in Hem, in Wie God Zelf Zich verheugde. Hij was het unieke kanaal van zegen op aarde, en zij was in Zijn gezelschap. Wat een plaats, waarmee niets op aarde te vergelijken viel. En die plaats mocht Maria Magdalena samen met anderen innemen, terwijl zij in Zijn nabijheid verkeerden.*

In zijn artikel over Christus als de grote Profeet schrijft Hugo Bouter: *Als wij de Bijbel ter hand nemen, dan mogen wij weten dat wij het complete Woord van God voor ons hebben. In de evangeliën bezitten wij de woorden die Christus hier op aarde heeft gesproken en die de discipelen in herinnering zijn gebracht door de Heilige Geest (Joh. 14:26). In het boek Handelingen en de brieven vinden we het voortgaande getuigenis van de Geest, het onderwijs in 'de volle waarheid'*

(Joh. 16:13a), 'de hele raad van God' (Hand. 20:27). En even verderop: Zelfs de dingen aangaande de toekomst heeft Hij ons op die manier geopenbaard (Joh. 16:13b). Deze toekomstige dingen vinden wij met name in het boek Openbaring. Dit boek sluit in menig opzicht aan bij de profetische boeken van het Oude Testament, die Gods handelen met Israël en met de wereld tot onderwerp hebben.

In zijn artikelenreeks over de eindtijd maakt Werner Mûcher ditmaal een ernstige opmerking: *We vinden hier echter nog een belangrijk detail. De verzen 10-12 laten namelijk zien dat personen die in de tegenwoordige tijd van de genade het evangelie van Jezus Christus – 'de liefde tot de waarheid' – niet aanvaardden, in de tijd van de oordelen en de afval geen kans meer zullen krijgen om zich tot God te bekeren. God Zelf zal hun harten door 'een werking van de dwaling' verhardden, zodat ze alleen nog maar in de leugen zullen kunnen geloven. Deze mensen zullen het slachtoffer van een weergalozе verleiding zijn. Dit is dus een ernstige waarschuwing dat iemand zich niet tot God kan bekeren als het hem uitkomt, maar alleen wanneer God hem daartoe de kans geeft.*

In zijn artikel over het Hooglied schrijft Ger de Koning: *Het gevaar van de oudere gelovige is om jonge gelovigen zo te instrueren dat zij aan hun eigen voorkeur beantwoorden. De oudere gelovige die geestelijk volwassen is en evenwichtig in zijn geloof, zal het advies voor opvoeding opvolgen: 'Oefen de jongeman overeenkomstig zijn levensweg' (Spr. 22:6).*

Peter Cuijpers maakt aan het eind van zijn artikel de indringende opmerking: *De Heer kan mij vandaag nog thuishalen, en 'morgen zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn'. Kan Hij zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe slaaf?' Of behoort ik bij de onnutte slaven, die niet gemist worden als hun plaats leeg blijft (Matt. 25:14-30)? Gods zegen in alles toegewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer*

HET LEVEN VAN MARIA MAGDALENA

Een beknopte bijbelse biografie

1. Haar bekering

Als het vermoeden juist is dat Magdalena betekent 'uit Magdala', dan was deze Maria een vrouw die was opgegroeid aan de oevers van het meer van Galilea. De mededelingen in Lucas 23:49 en 55, die zeker ook op Maria Magdalena betrekking hebben (zie Luc. 8:2-3), tonen duidelijk dat ze uit Galilea kwam. Dit bevestigt bovengenoemde gedachte. Als dit juist is, dan is de vereenzelviging van Maria Magdalena met Maria van Betanië door sommige schrijvers totaal ongegrond. En het is evenmin juist haar te vereenzelvigen met de vrouw die een zondares was, die de voeten van de Heer waste met haar tranen en afdroogde met haar haren, Zijn voeten kuste en ze zalfde met balsem, zoals Lucas 7 dit vermeldt.

Als we de evangeliën nauwkeurig onderzoeken, wordt duidelijk dat de vrouw die een zondares was, Maria van Betanië en Maria van Magdala drie verschillende personen waren. Er is ook onderscheid tussen de zalving van de Heer in Lucas 7, en de latere zalving die we vinden in Matteüs 26, Marcus 14 en Johannes 12. Er zijn inderdaad overeenkomsten, dat kan ook niet anders. Maar het zijn verschillende gebeurtenissen met een heel verschillend karakter. Als we de geest van deze geschiedenissen proeven, dan zien we onmiddellijk dat het om verschillende zielstoestanden en trappen van geestelijke groei gaat.

In Lucas 8 wordt Maria Magdalena de eerste keer genoemd. We laten dit gedeelte nu in z'n geheel volgen om de betekenis ervan goed te begrijpen: *'En het gebeurde daarna, dat Hij rondreisde door stad en dorp, terwijl Hij predikte en het evangelie van het koninkrijk van God verkondigde, en de twaalf waren bij Hem, en enige vrouwen die van boze geesten en ziekten waren genezen: Maria, Magdalena geheten, van wie zeven demonen waren uitgegaan, en Johanna, de vrouw van Chusas, zaakwaarnemer van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die hen dienden met hun bezittingen'* (vs. 1-3).

In deze korte mededeling vinden we het eigenlijke onderwerp van dit hoofdstuk: namelijk de dienst van het woord, de blijde boodschap van het Koninkrijk van God, samen met de gevolgen ervan voor de mensen dankzij de kracht van God. Maria Magdalena is het eerste voorbeeld daarvan. Na de twaalven wordt zij het eerst genoemd. Haar oorspronkelijke toestand was uiterst schokkend. Ze

was bezeten geweest door zeven boze geesten en stond dus helemaal onder demonische invloeden. Hoe het zover was gekomen, of hoe deze satanische macht zich openbaarde, wordt niet gezegd. Maar het is nauwelijks denkbaar dat Satan zo'n macht over iemand kan krijgen, tenzij hij of zij zich overgeeft aan een leven vol zonde en schuld. En de geschiedenis van de bezetene in dit hoofdstuk toont de vreselijke gevolgen van een leven onder de volkomen heerschappij van Satan. Maar het feit dat hier wordt genoemd, geeft voldoende aan wat de toestand van deze vrouw was. Zeven demonen hadden woning gemaakt in de persoon van Maria Magdalena, en zó was ze het werktuig geworden van hun boze macht. Misschien hebben de mensen haar een gevaarlijke krankzinnige genoemd en haar gemedend. In elk geval was ze een afschrikwekkend figuur, de speelbal van haar eigen onbeheerste hartstochten, hopeloos verloren en ellendig.

Maar Gods oog rustte op dit arme, onreine en verwoeste leven, in overeenstemming met Zijn eeuwige raadsbesluiten van genade in Christus. En op het tijdstip dat Hij had bepaald, kruiste haar weg die van de Heer Jezus. Want zij was één van die verlorenen, die Hij kwam zoeken en zalig maken. We lezen niet waar Hij haar vond. Maar we weten wel dat Zijn voeten vaak de oevers van het meer van Galilea betraden. En Magdala was niet zover van Kapernaüm, waar de Heer soms woonde tijdens Zijn dienstwerk (zie Marc. 2:1).

Toen Hij deze arme verstotene ontmoette, wierp Hij door Zijn machtswoord de zeven demonen uit. Zo verlostte Hij haar van de macht van de duisternis en bracht haar over in het Koninkrijk van God, dat Hij kwam verkondigen. Heerlijke verandering! Eerst was ze een slavin van Satan en stond ze onder zijn bevel, hoe vreselijk en zondig dat ook mocht zijn. Met ziel en lichaam was ze onderworpen aan zijn boze invloed. Maar nu was ze overgebracht in die heerlijke kring waar de genade heerste, waar God werd verheerlijkt, en waar ze aan de voeten van de Heer Jezus zat, gekleed en goed bij haar verstand. Het was werkelijk een overgang uit de duisternis in het licht, uit de slavernij in de vrijheid. En we zijn ervan overtuigd dat zij haar Verlosser met grote dankbaarheid heeft geprezen. Wat een heerlijke verandering! Eerst hadden zeven demonen haar in hun greep, maar nu bezat de Heer Jezus haar hart. Hij woonde nu in haar en was het Voorwerp van haar liefde en toewijding. Voortaan volgde ze Hem.

Het eerste resultaat van het woord van de Heer was dus verlossing, het tweede was toewijding aan Hem. We hebben gelezen dat de twaalven bij Hem waren en enkele vrouwen die van boze geesten en ziekten genezen waren. Maria Magdalena wordt dan als eerste genoemd. Zij was dus één van hen die het voorrecht hadden de Heer te mogen vergezellen op de reizen die Hij ondernam om het evangelie te prediken. Hoe kwam ze zo in Zijn gezelschap, en had ze als het ware een voorsmaak van het geluk van hen die later het Lam zullen volgen waar Hij ook heengaat (Openb. 14:4)? Het antwoord op deze vraag is eenvoudig: ze werd aangetrokken door de genade van haar Verlosser. Het is immers een kenmerk van het evangelie naar Lucas, dat de machtige stroom van de genade die van onze Heer en Heiland uitging, helemaal bezit nam van de mensen die ermee in aanraking kwamen. De genade verlostte hen van hun smarten en voorzag in hun behoeften; zo werden ze losgemaakt van alles wat hen kon verhinderen om Hem na te volgen. Een ander voorbeeld daarvan hebben we in Levi, die van alles werd losgemaakt door de roepstem van de Heer om Hem als een toegewijde discipel te volgen. Deze voorwerpen van Zijn genade konden niet buiten Hem, want Hij was alles voor hun hart. Zo was het ook met Maria Magdalena.

Het enige dat haar vervulde vanaf de dag van haar redding was intense liefde voor Hem. Ze had Hem lief, die haar het eerst had liefgehad (1 Joh. 4:19). En liefde vindt alleen voldoening in de nabijheid van de persoon op wie zij zich richt. Daarom was Maria Magdalena in de nabijheid van Jezus. Ze was bij Hem, toen haar hart overstroomde van blijdschap vanwege haar verlossing uit de macht van de satan. Ze was bij Hem in de moeiten van Zijn pelgrimsleven.

Maria Magdalena door Michelangelo Caravaggio,
1594 -1596

En ze bleef ook bij Hem in de dag van Zijn verwerping. Met een aanbidde hart bleef ze bij Hem, omdat haar ogen waren geopend voor de heerlijkheid van Zijn Persoon.

Ongetwijfeld moest ze nog veel leren, zoals we in het vervolg van haar geschiedenis nog hopen te zien. Maar ze verkeerde nu in het gezelschap van Gods geliefde Zoon, die het Middelpunt was van al Gods gedachten en raadsbesluiten. Ze was verblijd in Hem, in Wie God Zelf Zich verheugde. Hij was het unieke kanaal van zegen op aarde, en zij was in Zijn gezelschap. Wat een plaats, waarmee niets op aarde te vergelijken viel. En die plaats mocht Maria Magdalena samen met anderen innemen, terwijl zij in Zijn nabijheid verkeerden.

Er is nog een ander resultaat van de openbaring van Christus aan haar hart door Zijn woord. Na de opsomming van de namen van Maria van Magdala en Johanna, de vrouw van Chusas, rentmeester van Herodes, en Susanna, volgt er nog: '(...) en vele anderen, die Hem dienden met hun bezittingen'. Deze laatste zin heeft, denk ik, betrekking op al de vrouwen die hier worden genoemd. En dan behoorde Maria Magdalena dus ook tot hen die het voorrecht hadden zo'n heerlijke dienst te mogen verrichten. Twee dingen vloeien hieruit voort. In de eerste plaats de erkenning dat Maria zelf volkomen aan de Heer toebehoorde, en in de tweede plaats dat alles wat zij bezat Hem ter beschikking stond. Zij kon Hem dienen met haar bezittingen. Deze dingen laten ons zien hoe volkomen zij was verlost uit de macht van de vijand, en hoe volledig zij de rechten van haar Verlosser erkende.

Een ander voorbeeld hiervan zien we in het geval van de schoonmoeder van Simon, die door een zware koorts was bevangen. In antwoord op het dringende verzoek van de omstanders bestrafte de Heer de koorts, 'en deze verliet haar; en zij stond onmiddellijk op en diende hen' (Luc. 4:39). Wij mogen ons wel afvragen of wij deze voorbeelden van Maria Magdalena en van de schoonmoeder van Simon navolgen. Want zo zou het begin van het nieuwe leven van iedere pasbekeerde eruit moeten zien. Niet het einde, dat pas na jaren van onverschilligheid en droevige ervaringen wordt bereikt, maar het *begin*. Ons christelijk leven zou dan heel wat gelukkiger zijn, en ons getuigenis voor Christus zou dan helder stralen in de duisternis van onze omgeving.

Als onze overdenking van het voorbeeld van Maria Magdalena dit bevordert, is dat mooi. Maar om het Woord van God krachtig in onze harten te laten werken, moet het licht ervan kunnen schijnen op alle hindernissen voor onze toewijding aan de Heer. En dan moeten we om genade bidden om die veranderingen te veroordelen en weg te doen. Dan zijn we vrij om met blijdschap in de tegenwoordigheid van de Heer te leven, Zijn gevoelens te leren kennen en Zijn liefde te bewonderen. Dan zullen we Hem volgen waar Hij ons zal leiden, en zullen we Hem dienen naarmate Hij ons dit voorrecht schenkt en de gelegenheid ertoe geeft.

NOOIT HEEFT EEN MENS ZO GESPROKEN ALS DEZE MENS

Christus als de grote Profeet

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken. En Hij gaf hem aan zijn moeder. En vrees beving allen en zij verheerlijkten God en zeiden: Een groot profeet is onder ons verwekt, en: God heeft zijn volk bezocht' (Luc. 7:15-16).

Hij was de beloofde Profeet

Hij was de beloofde Profeet. Toen de Heer Jezus hier op aarde optrad als de Dienstknecht-Profeet (zoals met name Marcus Hem tekent), hebben de mensen verschillend geoordeeld over Zijn werk. Sommigen wezen Hem af als Profeet. De Farizeeën accepteerden Hem niet, want volgens hen kon er uit Galilea helemaal geen profeet opstaan (Joh. 7:52). Simon de Farizeeër zei bij zichzelf dat Hij zeker geen profeet kon zijn, want dan zou Hij niet toestaan dat een zondares Hem aanraakte (Luc. 7:39).

Anderen hebben gunstiger over de Heer gedacht, zij beschouwden Hem wel als een profeet. Denken we maar aan de Samaritaanse vrouw die tot de erkenning kwam: 'Heer, ik zie dat U een profeet bent' (Joh. 4:19). Zelfs grote menigten erkenden Hem als zodanig. Zij hielden Hem voor een profeet, zoals er ook ten tijde van het Oude Testament vaak waren geweest (Matt. 16:14; Marc. 6:15; Luc. 9:8).

Maar Christus was méér dan dat. Hij was niet zomaar een profeet. Hij was een heel bijzondere Profeet. Velen hebben dit ingezien en hebben over Hem gesproken als dé Profeet, d.i. de Profeet die reeds door Mozes was aangekondigd in Deuteronomium 18. Zij hebben met zoveel woorden gezegd: Hier is nu eindelijk de langverwachte Profeet! Want ze constateerden: 'Dit is de Profeet' (Matt. 21:11). En: 'Deze is waarlijk de Profeet' (Joh. 6:14; 7:40).

Johannes de Doper heeft die eer dan ook niet voor zichzelf opgeëist, toen de mensen aan hem vroegen: 'Bent u de Profeet?' (Joh. 1:21). Hij heeft eerlijk gezegd dat hij dat niet was en hij heeft gewezen op Hem die na hem kwam, die de voorrang boven hem had. Hij was slechts de voorloper, de heraut, de wegbereider van de Messias. Christus was méér dan Johannes, en Johannes heeft zichzelf weggecijferd met de woorden: 'Hij moet meer worden, ik echter minder' (Joh. 3:30). Christus was inderdaad dé Profeet. Hij overtrof alle andere profeten, want 'Wie uit de hemel komt, is boven allen' (Joh. 3:31).

Hij was uit de hemel neergedaald en Hij getuigde van de hemelse dingen, nl. de dingen die Hijzelf gehoord en gezien had bij de Vader (Joh. 3:12-13, 32).

Nooit was er dus een Profeet opgestaan zoals Hij. Hij was de beloofde Profeet: 'Een Profeet uit uw midden, uit uw broeders, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, voor u doen opstaan; naar hem moet u luisteren' (Deut. 18:15). Dit vers zinspeelt op de *mensheid* van de Profeet, want Hij zou opstaan uit het midden van het volk. Christus heeft bij Zijn komst deelgenomen aan bloed en vlees. Hij is in alles aan Zijn broeders gelijk geworden, met uitzondering van de zonde. Hij kwam van boven, maar Hij is waarachtig Mens geworden en in deze nederige gedaante kwam Hij tot de mensen en sprak Hij de woorden die God Hem in de mond legde.

Hij was uniek als Profeet, want Hij was de *verpersoonlijking* van de boodschap van God, het *vleesgeworden* Woord. God had vroeger door middel van de profeten gesproken, maar Hij heeft nu tot ons gesproken 'in [de] Zoon' (Hebr. 1:1). Dat betekent dat God Zélf nu tot ons heeft gesproken in de Persoon van de Zoon!

Christus spreekt als Profeet nu uit de hemel

Christus is dus een volstrekt unieke Profeet. Hij is de Zoon Zelf, de Schepper van alle dingen en bovendien de Verlosser, die nu zit aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:2-3). Hij is hoger dan de engelen, die machtige boodschappers van God. Hij is hoger dan Mozes, de grote man van God, die het volk Israël de woorden van God heeft toevertrouwd. Mozes heeft over Hem geschreven, hij heeft getuigd van de grote Profeet die na hem zou komen.

Daarom doen wij er goed aan onze blik te richten op Hem, de Apostel en Hogepriester van onze belijdenis (Hebr. 3:1-6). Met het oog van het geloof mogen wij Hem zien aan Gods rechterhand, gekroond met heerlijkheid en eer. Zijn stem klinkt nu niet meer op aarde, zoals tijdens Zijn omwandeling hier beneden. Hij heeft nu vanuit de hemelen gesproken (Hebr. 12:25); en wel door middel van de Heilige Geest, die een achttal apostelen en profeten heeft geïnspireerd om ons de boeken van het Nieuwe Testament mee te delen.

Als wij de Bijbel ter hand nemen, dan mogen wij weten dat wij het *complete* Woord van God voor ons hebben. In de evangeliën bezitten wij de woorden die Christus hier op aarde heeft gesproken en die de discipelen in

herinnering zijn gebracht door de Heilige Geest (Joh. 14:26). In het boek Handelingen en de brieven vinden we het voortgaande getuigenis van de Geest, het onderwijs in 'de volle waarheid' (Joh. 16:13a), 'de hele raad van God' (Hand. 20:27).

De Heilige Geest heeft niet vanuit Zichzelf gesproken, vertelt Johannes ons. Hij heeft ons alles bekendgemaakt wat Hij gehoord heeft van de verhoogde Christus (Joh. 16:13-15). Alle woorden van deze hemelse Profeet heeft de Geest, die na de verhoging van Christus hier op aarde is neergedaald, verteld aan de werktuigen die Hij wilde gebruiken om Gods Woord te voltooien. Zelfs de dingen aangaande de toekomst heeft Hij ons op die manier geopenbaard (Joh. 16:13b). Deze *toekomstige* dingen vinden wij met name in het boek Openbaring. Dit boek sluit in menig opzicht aan bij de profetische boeken van het Oude Testament, die Gods handelen met Israël en met de wereld tot onderwerp hebben.

Ook in andere opzichten zijn er lijnen te trekken tussen het Oude en het Nieuwe Testament: het Oude Testament wees heen naar Christus, en zo hebben wij in het Nieuwe Testament de vervulling van alle voorzeggingen ten aanzien van Hem en Zijn verlossingswerk. Hierop kunnen wij nu niet nader ingaan. Maar het is een geweldige zekerheid het volledige Woord van God in handen te mogen hebben! De Bijbel is Gods complete openbaring aan de mens, die reikt tot aan de eeuwigheid die nog voor ons ligt! En dat alles hebben wij te danken aan de grote Profeet, de hemelse Mens Jezus Christus, die door Zijn Geest de diepe geheimen van Gods hart heeft onthuld en door 'geestelijke woorden' heeft meegedeeld aan Zijn apostelen en profeten (1 Kor. 2:6-16).

Hij was machtig in werk en woord

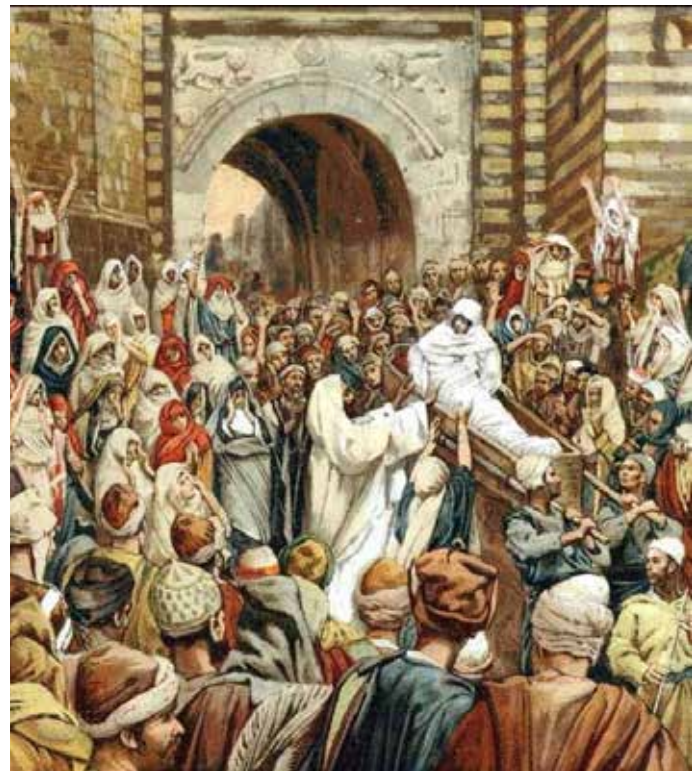
In Lucas 7 zien wij hoe Christus als Profeet werd geëerd. Dat is een voorbeeld voor ons, opdat wij Hem ook als zodanig zouden grootmaken. En zoals betoogd: wij hebben alle reden om Hem te verheerlijken als de grote Profeet. Nog meer dan de mensen van Naïn dienen wij doordrongen te zijn van Zijn unieke grootheid. Voor de inwoners van die stad was de opwekking van deze jongeman het bewijs van Zijn zending: 'En vrees greep hen allen aan en zij verheerlijkten God en zeiden: Een groot Profeet is onder ons opgestaan; en: God heeft naar Zijn volk omgezien' (Luc. 7:16).

Als wij deze laatste woorden ('God heeft naar Zijn volk omgezien', of: 'God heeft Zijn volk bezocht') even heel letterlijk mogen opvatten, dan spreken ze van het feit dat God *in Christus* tot ons mensen is gekomen. Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (Joh. 1:14). God heeft Zijn volk opgezocht in de Persoon van de Zoon, die tevens waarachtig Mens is. Van Zijn *mensheid* getuigde de eerste opmerking: 'Een groot Profeet is onder ons opgestaan' (of: 'verwekt'). Christus is verwekt door Gods Geest (Luc. 1:35). Hij is geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, want het heil is uit de Joden (Joh. 4:22; Gal. 4:4).

Zo vormt dit vers een getuigenis van Christus' grootheid als waarachtig God en Mens. Hij is de Zoon van de

levende God, en Hij maakt levend wie Hij wil (Joh. 5:21). De jongeman die zojuist was opgewekt uit de dood, vormde daarvan het sprekende bewijs. Samen met het dochtertje van Jairus (nog maar een kind) en Lazarus (een volwassen man) is deze jongeman het bewijs van Christus' macht over de dood.

En is dit in geestelijk opzicht niet het geval met allen die de stem van de Zoon van God hebben gehoord? Hij heeft ons opgewekt uit het graf van onze zonden en schuld, en wij mogen nu met Hem wandelen in nieuwheid van leven. Hij heeft ons het eeuwige leven geschonken, en wij zijn uit de dood overgegaan in het leven (Joh. 5:24-25). Hoe groot is Hij, onze Heiland, de Zoon van God! Wij zijn overtuigd van Zijn grootheid, want wij weten hoe machtig Hij is en hoe Hij redt uit de banden van de dood.

James Tissot 1836-1902, De jongeling van Naïn

'Zij verheerlijkten God', dat was de reactie van de inwoners van Naïn naar aanleiding van het wonder dat zij hadden gezien. Dat zal ook onze reactie zijn als ooggetuigen van de opstandingskracht van Christus! Wij waren vroeger dood waren in onze misdaden en zonden, maar hebben nu Zijn levendmakende kracht persoonlijk ondervonden. Ja, Christus is een groot Profeet. Niet alleen Zijn *woorden*, maar ook Zijn *dad*en getuigen van Zijn unieke zending en van Zijn macht die reikt tot over het graf. Met de Emmaüsgangers zeggen wij dat Hij een Profeet was, 'machtig in werk en woord voor God en het hele volk' (Luc. 24:19).

Er is niemand zoals Hij, de beloofde Profeet (vgl. Hand. 3:22-23; 7:37). Mozes gaf het volk de wet, maar door Christus zijn de genade en de waarheid gekomen (Joh. 1:17). Laten wij God dus danken voor de zending van Zijn Zoon, Zijn Profeet, Zijn Woordvoerder, in Wie wij aanbeddend het beeld van de Vader Zelf mogen zien, vol van genade en waarheid.

DE EINDTIJD

10. De antichrist

'Laat niemand u op enigerlei wijze bedriegen, want die komt niet als niet eerst de afval gekomen is en de mens van de zonde geopenbaard is, de zoon van het verderf, die zich verzet en zich verheft tegen al wat God heet of een voorwerp van verering is, zodat hij in de tempel van God gaan zitten en zichzelf vertoont dat hij God is (...)'
(2 Tess. 2:3-12).

In Daniël 9 zijn we de antichrist al even tegengekomen. Hij zal in de eindtijd een sleutelrol vervullen. Een van de duidelijkste teksten hierover vinden we in 2 Tessalonicenzen. Sommige gelovigen te Tessalonica hadden gehoord dat de tijd van de oordelen (hier 'de dag van de Heer' genoemd) al aangebroken zou zijn. Paulus verwerpt die gedachte resoluut en toont aan dat deze tijd nog niet aangebroken kán zijn, omdat de volledige afval nog niet heeft plaatsgevonden. Het bijzondere kenmerk van de afval is namelijk dat de antichrist openbaar wordt, die in deze brief 'de mens van de zonde', 'de zoon van het verderf' en iets verderop 'de wetteloze' wordt genoemd.

De antichrist zal in de tempel gaan zitten en zich als God laten vereren. De afval begint met de verschijning van de antichrist. Hij kan echter niet in het licht treden voordat er iets anders uit de weg is geruimd, iets 'wat tegenhoudt'. Met veel andere uitleggers ben ik van mening dat hiermee de gemeente van God bedoeld wordt, waarin de Heilige Geest woont. Na de opname van de gemeente zal het kwaad de vrije teugel krijgen, en dat is met name te danken aan de buitengewone werking van de antichrist. Hij zal naar de werking van de satan met allerlei kracht en tekenen en wonderen van de leugen komen en daardoor veel mensen helemaal van God aftrekken. Het einde van de antichrist wordt hier ook beschreven. De Heer Jezus zal hem met de adem van Zijn mond verteren, zoals we straks ook bij de overdenking van Openbaring 19:19-21 zullen zien.

We vinden hier echter nog een belangrijk detail. De verzen 10-12 laten namelijk zien dat personen die in de tegenwoordige tijd van de genade het evangelie van Jezus Christus – 'de liefde tot de waarheid' – niet aanvaarden, in de tijd van de oordelen en de afval geen kans meer zullen krijgen om zich tot God te bekeren. God Zelf zal hun harten door 'een werking van de dwaling' verharderen, zodat ze alleen nog maar in de leugen zullen kunnen geloven. Deze mensen zullen het slachtoffer van een weergaloze verleiding zijn. Dit is dus een ernstige waarschuwing dat iemand zich niet tot God kan bekeren

als het hem uitkomt, maar alleen wanneer God hem daartoe de kans geeft.

We hadden al kort vermeld dat de antichrist koning zal zijn in Israël, en tevens een bondgenoot zal zijn van de heerser van het verenigde Europa. Sommigen hebben in het verleden ten onrechte de toekomstige heerser van Europa en de antichrist als een en dezelfde persoon beschouwd. Daardoor blijven sommige profetische uitspraken onduidelijk. Uit Openbaring 13 blijkt dat het om twee verschillende figuren gaat. De heerser over het verenigde Europa, die in het boek Openbaring over het algemeen als 'het beest' wordt betiteld, zullen we nog apart behandelen.

De Heer Jezus zei over Zichzelf en de antichrist het volgende: *'Ik ben gekomen in de naam van Mijn Vader en u neemt Mij niet aan; als een ander komt in zijn eigen naam, die zult u aannemen'* (Joh. 5:43). Voor veel orthodoxe Joden speelt de komst van de Messias voor Israël een belangrijke rol. Het Joodse volk heeft bijna 2000 jaar geleden de ware Messias afgewezen, maar in de eindtijd zal het grootste gedeelte van het volk Israël de antichrist als zijn Messias bejubelen.

In Openbaring 13:11-16 ziet Johannes de antichrist uitgebeeld als een beest met twee horens, aan die van een lam gelijk. Hij doet zich dus voor als de Messias, het waarachtige Lam van God. Maar hij spreekt als de draak: hij is de spreekbuis van de satan zelf. Hij heeft een nauwe band met het eerste beest uit Openbaring 13:1-8, de toekomstige heerser van Europa. Hij zal de macht van deze heerser in Israël vertegenwoordigen. Hij zal grote tekenen en wonderen doen, zoals we in 2 Tessalonicenzen 2 hebben gezien, en met occulte handelingen de mensen verleiden. Bovendien zal hij een beeld van het eerste beest maken, aan dit beeld zelfs adem geven en de mensen ertoe dwingen het te aanbidden. Als iemand weigert het beeld te aanbidden, moet hij dat met zijn leven bekopen. De zonde, het verderf en de opzettelijke verachting van Gods wetten zullen in dit beest tot een absoluut dieptepunt komen.

De antichrist zal niet alleen politieke macht uitoefenen, maar ook de religieuze leider van het tegen Christus gekeerde Jodendom in de laatste dagen zijn. Zelfs buiten het Jodendom zal hij de mensen met zijn satanische leer hypnotiseren. Dat blijkt ook uit het feit dat hij verderop in het boek Openbaring de 'valse profeet' wordt genoemd. Hij zal al zijn macht en invloed laten gelden om God oneer aan te doen en Christus te vernederen.

Vervolg op pag. 12

BARBAREN, EEN APOSTEL EN EEN ADDER

Een apostel

Toen het schip waarop Paulus en nog tweehonderdvijfenzeventig anderen naar Rome onderweg waren, schipbreuk had geleden in de Middellandse Zee, kwamen uiteindelijk allen behouden aan land. Voor Paulus was dit geen verrassing: hem was al eerder door een engel van God duidelijk gemaakt dat hem alle mede-opvarenden geschonken waren, en dat ze op een eiland zouden stranden (Hand. 27:23-26). De naam van dit eiland was hem toen niet meegedeeld; op het eiland werd verteld dat het Malta heette. De bewoners worden in Handelingen 28:2 'inheemsen' genoemd, maar er staat letterlijk *barbaren*.

Barbaren

Dat betekent niet dat deze mensen wrede woestelingen waren, maar dat ze geen Latijn of Grieks spraken. Op Malta werd de Fenicische taal gesproken. Het was in het verleden gekoloniseerd geweest door de Feniciërs en later door de met hen verwante Carthagers. Deze laatste verloren het in 218 v. Chr. aan de Romeinen, die de inwoners het Romeinse burgerrecht gaven. Het eiland was niet zelfstandig, maar werd bestuurd door de stadhouder van de Romeinse provincie Sicilië. Deze liet zich op Malta vertegenwoordigen door een 'voornaamste', letterlijk 'eerste' (Gr. *prootos*). Uit twee op Malta gevonden inscripties kan worden afgeleid dat dit de officiële titel was van de hoogste bestuursambtenaar op Malta. Op dit moment was dat Publius, wiens vader door Paulus genezen werd van koortsaanvallen en ingewandsziekte (Hand. 28:7-8).

Een adder

De eilandbewoners waren buitengewoon menslievend, en staken voor de berooide schipbreukelingen een groot vuur aan, letterlijk een brandstapel (Gr. *pura*). Dat was aangenaam, want het regende en het was koud. Er werd hout aangeslept als brandstof voor dit vuur, en ook Paulus deed daaraan actief mee. In dat hout zat een adder, die dit vuur niet waardeerde en zich daarom in Paulus' hand vastbeet.

De eilandbewoners dachten toen dat Paulus een moordenaar was, die nu alsnog door de Wraakgodin, de wrekende gerechtigheid, werd gestraft. Ze verwachtten daarom dat Paulus zou opzwellen en dood neervallen (Hand. 28:6). Toen ik deze geschiedenis onlangs weer eens in het Grieks las, viel me op dat er een woord voor 'opzwellen' stond dat ikzelf geneigd was anders vertalen, nl. met 'verbranden', 'verbrand worden'. Het daar gebruikte Gr. *pimprasthai* heeft die betekenis namelijk doorgaans. Verwachten de inwoners van Malta dat Paulus alsnog een prooi van het vuur zou worden, evenals de adder die hij daarin had afgeschud? Maar hoe dan? Door erin te vallen?

Nader onderzoek wijst echter uit dat dit woord naast de normale ook een specifiek medische betekenis kan hebben, en dat is niet vreemd als we ons realiseren dat deze gebeurtenis voor ons is vastgelegd door de geïnspireerde arts Lucas. De medische betekenis van Gr. *pimprasthai* is 'door een inwendige brand verteerd worden',

'van koorts gloeien' of 'opzwellen'. Het woord hangt samen met Gr. *prènès*, dat in Handelingen 1:18 wordt vertaald met 'voorover', maar soms vertaald wordt als 'opgezwollen'. Beide opties zijn hier mogelijk: de heidense eilandbewoners verwachtten dus ofwel dat Paulus plotseling koorts zou krijgen, ofwel plotseling zou opzwellen – of wellicht toch dat hij in het vuur terecht zou komen. Niets van dat alles gebeurde echter, ook niet dat hij plotseling dood neerviel. De Heer had hem immers in Handelingen 23:11 bemoedigd met de verzekering dat hij in Rome zou getuigen, dus dan kon zijn leven niet nu al eindigen. Dat succes werd deze adder, instrument van de oude slang, dat is de duivel en de satan (Openb.12:9), niet gegund!

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Uw hals is als de toren van David, in lagen gebouwd. Er hangen duizend schilden aan, allemaal schilden van helden. Uw beide borsten zijn als twee kalfjes, de tweeling van een gazelle, die tussen de lelies weiden' (Hoogl. 4:4-5).

Hals en borsten van de bruid

De *hals* in vers 4 is een symbool van de wil van de mens, die van nature onbuigzaam en halsstarrig is (Jes. 3:16; 48:4). Maar daarin kan verandering komen door de hals te buigen voor God. Jeruzalem is hardnekkig gebleken (2 Kron. 30:8), maar heeft de hals gebogen onder de tucht van God. Nu is de hals een sieraad van kracht en overwinning, wat wordt uitgedrukt in de vergelijking met *'de toren van David'*. Daarin wordt niet de eigen kracht, maar de kracht van God zichtbaar.

Een hals als een toren wijst op standvastigheid en een opgeheven blik. Het is geen eigen kracht of een hoogmoedige blik. De standvastigheid is die van het geloof in God en de opgeheven blik is op Hem gericht. Er is geestelijke volwassenheid die de kracht niet meer in zichzelf zoekt, maar alles in Christus heeft gevonden. Daardoor kunnen de verleidingen van de wereld en de verzoeking van de satan worden weerstaan.

De toren is ook niet zomaar een toren. Het is *'de toren van David'*, de toren die David heeft gebouwd of de toren die in zijn bezit is gekomen. Het is een verdedigingswerk in tijden van oorlog. De bruid is nu zelf als een bolwerk tegen elke vijandige aanslag geworden. Ze lijkt op David. De toren is de toevlucht van David geweest in tijden van nood. Wie geestelijk volwassen is, beseft dat er strijd is en dat er in hemzelf geen kracht is voor die strijd, maar dat alle kracht en bescherming in God te vinden zijn.

Hiermee is de beschrijving van de toren nog niet afgelopen. Aan de toren hangen liefst *'duizend schilden'*. Het benadrukt dat iemand die zich heeft gebogen voor God een overvloedige bescherming bezit. Wie krachtig is in het kennen en doen van de wil van de Heer, zal moeilijke tijden beleven en veel tegenstand ervaren. Om niet toe te geven aan de druk van de vijand is het belangrijk een wilsbesluit te nemen om de hals niet voor de moeiten en tegenstand te buigen en alleen de wil van God te doen. Wie dat doet, heeft een inwendige bescherming als *'duizend schilden'* die toebehoren aan *'helden'*. Wie zich buigt voor God, gedraagt zich als een held.

De bruidegom beëindigt zijn beschrijving van de bruid met haar *'beide borsten'*, die hij met *'twee kalfjes'* vergelijkt in vers 5. Borsten zijn een beeld van geestelijke rijpheid en het vermogen om voedsel aan kleine kinderen door te geven (Hoogl. 1:13). De kalfjes lijken daarop te zinspelen. Kalfjes drinken van de melk van hun moeder. De melk die door de borsten wordt doorgegeven, spreekt van het Woord van God waardoor gelovigen geestelijk kunnen groeien (1 Petr. 2:2).

Het is mooi als gelovigen zo groeien, dat zij niet alleen persoonlijk met de Heer leven, maar ook in staat zijn anderen daarbij te helpen door evenwichtig onderwijs aan hen te geven. Dat komt tot uiting in het beeld van *'de tweeling van een gazelle'*. Het oorspronkelijke woord houdt *'twee jonge herten geboren uit dezelfde moeder'* in. Ze zijn identiek in omvang, de een is niet groter dan de ander. Het gaat om een leven in balans. Leer en leven moeten in evenwicht zijn. Jonge gelovigen, maar ook wel ouderen, lopen gevaar om in uitersten te vervallen. Dan gaat het bij de een eenzijdig om de leer, en bij de ander eenzijdig om de praktijk. We moeten deze twee kanten van het geloofsleven niet tegenover elkaar stellen, maar naast elkaar tot ontwikkeling laten komen.

De taak van volwassen gelovigen bij de opvoeding van jonge gelovigen is hun ruimte te geven voor geestelijke groei en hun aanwijzingen te geven die hun persoonlijke geloofsleven stimuleren. Het gevaar van de oudere gelovige is om jonge gelovigen zo te instrueren dat zij aan hun eigen voorkeur beantwoorden. De oudere gelovige die geestelijk volwassen is, evenwichtig in zijn geloof, zal het advies voor opvoeding opvolgen: *'Oefen de jongeman overeenkomstig zijn levensweg'* (Spr. 22:6).

De oefening moet zijn in overeenstemming met *'zijn levensweg'*, dat wil zeggen dat hij moet worden opgevoed in overeenstemming met zijn kwaliteiten en capaciteiten. Die moeten zo gevormd worden, dat hij bruikbaar wordt voor God. Er moet inzicht zijn in de eigenheid van de pasbekeerde, waarop de opvoeding moet worden afgestemd. Er mogen geen onmogelijke dingen worden geëist, maar er moeten opdrachten worden gegeven die bij geslacht, leeftijd, (geestelijke) draagkracht en bekwaamheden passen.

Het gaat vooral ook om het geven van aanwijzingen voor *de richting van de weg* die het kind moet gaan. Het gaat om *'zijn levensweg'*, om zijn manier van leven en het doel van zijn leven.

Vervolg op pag. 12

VANAF HET BEGIN VAN DE SCHEPPING

Vraag

Wat is de zin van de uitdrukking 'vanaf het begin' of 'vanaf het begin van de schepping', die regelmatig voorkomt in het Nieuwe Testament?

Antwoord

Deze uitdrukking wordt zowel door onze Heer als door de apostel Johannes gebruikt. In Matteüs 19:4 en 8 verwijst de Heer naar de schepping van man en vrouw op de zesde dag en de daaraan gekoppelde instelling van het huwelijk (Gen. 1 en 2). Dit gebeurt ook in Marcus 10:6-8.

In een ander gedeelte, dat gaat over de laatste dingen, vinden we de gerelateerde uitdrukking 'het begin van de wereld', d.i. de kosmos (Matt. 24:21). Marcus gebruikt hier de term 'het begin van de schepping die God heeft geschapen' (Marc. 13:19).

Johannes spreekt over de activiteit van de duivel, die een mensenmoordenaar was vanaf het begin en niet in de waarheid staat, omdat geen waarheid in hem is. Hij wordt hier de vader van de leugen genoemd (Joh. 8:44). In zijn eerste brief zegt de apostel dat de duivel zondigt van het begin af (1 Joh. 3:8).

Het is duidelijk dat de schepping van de mens hier wordt voorondersteld, en eveneens de schepping en de val van de satan en de engelen die hem in zijn opstand tegen

God zijn gevolgd. In de visie van oudere uitleggers is de val van de satan en zijn engelen aan de scheppingsweek voorafgegaan, of te localiseren in de zgn. hiaat tussen Genesis 1:1 en 1:2. Maar volgens de creationistische visie moet de schepping van de engelen op dag 1 hebben plaatsgevonden. Dit is dan inbegrepen in de schepping van de hemel (Gen. 1:1). Volgens het boek Job waren de engelen aanwezig bij de grondlegging van de aarde op de derde dag (Gen. 1:9-10; Job 38:4-11).

De val van de satan kan dan ook niet reeds op de zesde scheppingsdag hebben plaatsgehad, maar pas in de tweede week na het begin van de schepping – misschien direct na afloop van de sabbat of daarna (Gen. 1:31-2:3). De aanwezigheid en de werkzaamheid van de satan in de hof van Eden wordt eenvoudig als een feit verondersteld in Genesis 3.

Het gaat in het boek Genesis om de mens en zijn leefomgeving, niet om de onzichtbare dingen, de wereld van de engelen. Die wordt alleen genoemd voor zover het nodig is. Zo vinden we aan het slot van Genesis 3 de vermelding van de cherubs, machtige engelen die de toegang tot de hof moesten bewaken. Ik neem daarom aan dat de uitdrukking 'van het begin af' op heel de scheppingsweek en heel het scheppingswerk ziet en ruim moet worden genomen.

HET WAS ZEER GOED

In Genesis 1:31 staat: *'En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed'*. In het Hebreeuws staat hier voor zeer goed *'tov meod'*, wat perfectie aanduidt, een volledige afwezigheid van kwaad, zoals vele uitleggers ook hebben aangegeven. Dit zou nauwelijks een accurate beschrijving kunnen zijn, als de persoon die de satan zou worden, toen al in opstand was gekomen! En als er dus miljarden fossielen zouden zijn uit de tijd voor de val van Lucifer, met de bewijzen van ziekte, wreedheid, dood en degeneratie vanwege het uitsterven van een volledig pre-Adamitisch ras en een complete dierenwereld. Als Adam en Eva om zo

te zeggen wandelden bovenop een berg van begraven fossielen, hoe zou God dit alles 'zeer goed' hebben kunnen noemen?

In hun commentaar op het Oude Testament zeggen Keil en Delitzsch over 'zeer goed' in Genesis 1:31: 'alles was volmaakt naar zijn aard. De aanwezigheid van enig kwaad in Gods schepping wordt duidelijk ontkend en de hypothese wordt volledig afgewezen dat het werk van de zes dagen alleen maar een slechte en boze macht onderwierp en bond, die zich reeds de toegang ertoe had verschaft'.

ZULT U GEMIST WORDEN?

'Daarna zei Jonathan tegen hem: Morgen is het nieuwemaan; dan zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn' (1 Samuel 20:18 HSV).

David en Jonathan

De woorden hierboven zijn uitgesproken door Jonathan, de zoon van koning Saul. Saul haatte David omdat die zo populair was geworden; hij vreesde dat het wel eens snel afgelopen kon zijn met zijn eigen koningschap. Door een boze geest gedreven was hij als een razende tekeergegaan en had geprobeerd David met zijn speer aan de wand te spietsen. De situatie was voor David onhoudbaar geworden. En toen Saul met zijn zoon Jonathan en met al zijn dienaren erover sprak om David te doden, waarschuwde Jonathan zijn vriend David dat hij zich voor zijn vader moest verbergen.

Jonathans ziel was zo verknocht aan die van David, dat hij zijn vriend niet liet vallen toen zijn vader het op diens leven had gemunt. Toen David zich voor Saul moest verbergen, bleef Jonathan trouw aan zijn zijde. Davids plaats aan de tafel van de koning zou leeg blijven, en natuurlijk zou men zich afvragen waarom David niet was verschenen. Jonathan adviseerde David om zich drie dagen schuil te houden, zodat hij kon polsen of de boze bui van zijn vader over was of niet. Al snel kwam hij op pijnlijke wijze erachter dat Saul vastbesloten was niet alleen David te doden, maar ook eenieder die het voor hem opnam. De speer die eerder op David was gericht, wierp Saul nu naar zijn eigen zoon (1 Sam. 20:19-33).

David is een type van de Heer Jezus. Zoals de wereld Hem heeft gehaat en heeft verworpen, zal ook ieder die Hem liefheeft worden gehaat (Joh. 15:18). Als ik een gedeelte in de Bijbel lees, kan ik mij altijd afvragen wat ik persoonlijk ervan kan leren? Wat wil God hierdoor tegen mij zeggen? Dus ook uit deze verzen kunnen wij praktische lessen leren. Een van de vragen die we onszelf kunnen stellen, is deze: Als de Heer mij thuishaalt, zal ik dan gemist worden?

In de loop van de jaren zijn velen van onze geliefden door de Heer thuisgehaald. Onder hen bevonden zich 'steunpilaren', die vanwege hun wijsheid en kennis van de Schrift tot op de dag van vandaag geroemd worden. Hun plaats aan 'de tafel van de Koning' hier op aarde is leeg. En hoewel we hun geschriften nog bezitten, worden ze gemist.

'Houdt uw voorgangers in herinnering die het woord van God tot u gesproken hebben, en volgt, terwijl u het einde van hun wandel beschouwt, hun geloof na' (Hebr. 13:7).

Koningen die gemist en die niet gemist werden

Niet allen die komen te overlijden zullen gemist worden. In 2 Kronieken lezen we de geschiedenis van koning Joram en die van Josia. De één werd niet gemist toen hij overleed, maar de ander werd wel gemist. Van koning Joram staat geschreven: *'Maar zijn volk brandde voor hem geen vuur, zoals bij zijn vaderen (...). Hij ging echter heen, zonder betreurd te worden. Zij begroeven hem in de stad van David, maar niet in de graven van de koningen'* (2 Kron. 21:19-20).

Joram is een voorbeeld van iemand die niet wordt gemist als zijn plaats leeg blijft. Joram was slechts veertig jaar oud, toen hij aan een kwaadaardige ziekte kwam te overlijden. Maar er was niemand die een traan om hem liet. Tot eer van hem werd er geen vuur ontstoken, zoals dat in die dagen gebruikelijk was als een koning kwam te overlijden. Op zijn grafsteen staat om zo te zeggen het refrein geschreven: *'Hij deed wat kwaad was in de ogen van de HERE'*. Om deze koning, die zijn eigen broers met het zwaard had vermoord en die met de dochter van de goddeloze Achab was getrouwd, werd in het geheel niet getreurd.

Hoe anders was het gesteld met die andere koning: Josia. Toen hij stierf en werd bijgezet in de graven van zijn vaderen, bedreef heel Juda en Jeruzalem rouw over hem. En Jeremia zong een klaagzang op Josia, en al de zangers en zangeressen spraken over Josia in hun klaagzangen, *tot heden toe* (2 Kron. 35:24-25).

De klaagzangen over Josia waren dus nog lang na zijn begrafenis te horen. Hoe vaak denken we niet met weemoed terug aan bepaalde 'koningen' onder ons, die door de Heer zijn thuisgehaald. We missen hen, en nog lang na hun begrafenis zijn er klaagliederen over hen te horen. Wat voor indruk zal *mijn* leven achterlaten op de achterblijvers? De hoeveelheid bloemen op iemands graf zegt niet altijd de waarheid over zijn of haar leven, bovendien zijn ze na enkele dagen al verwelkt. Maar hebben we ons wel eens afgevraagd of men *ons* zal missen? Zal er over u en mij nog voor langere tijd gesproken worden in een klaagzang?

Geliefden die gemist werden

Het zijn niet alleen 'koningen' die gemist worden, broeders die een belangrijke en vooraanstaande positie te midden van het volk van God hebben ingenomen. Stefanus, een man vol van geloof en van de Heilige

Geest, was één van de zeven broeders die de tafels dienden. Dat wil zeggen dat hij met zes anderen erop toezag dat de verdeling van voedsel en/of de geldelijke ondersteuning eerlijk verliep onder de weduwen van de Griekssprekende Joden en de Hebreëen (Hand. 6:1-7). Stefanus was zeer geliefd onder de gelovigen te Jeruzalem. Toen hij om het getuigenis van Jezus werd gestenigd, droegen godvrezende mannen hem ten grave *en bedreven zij grote rouw over hem* (Hand. 8:2). Het verdriet was groot, want de dood van deze man die vol van geloof en van de Heilige Geest was, betekende een groot gemis voor de gemeente te Jeruzalem.

Tabita, die Dorkas werd genoemd in het Grieks, was overvloedig in goede werken en weldaden die zij deed. Toen zij ziek werd en stierf, ging dit gepaard met groot verdriet. De gelovigen te Joppe hadden gehoord dat Petrus in het nabij gelegen Lydda verbleef. Stellig waren zij ervan overtuigd dat hij haar uit de dood kon opwekken, en daarom stuurden zij twee mannen naar Lydda en verzochten Petrus om zonder uitstel naar Joppe te komen. Petrus bedacht zich geen moment en ging met de broeders mee. Toen hij in Joppe was aangekomen, bracht men hem naar de bovenzaal waar Tabita lag opgebaard. Al de weduwen kwamen bij hem staan en lieten hem onder tranen de lijfrokken en mantels zien, die Dorkas had gemaakt, toen zij nog bij hen was. Tabita werd erg gemist, maar niet voor lange tijd! Petrus gaf haar de hand en hij richtte haar op; toen riep hij de heiligen en de weduwen en stelde haar levend voor hen (Hand. 9:36-43).

Zal ik gemist worden?

De weduwen treurden, terwijl zij met de bewijzen van de liefdedienst van Tabita voor Petrus stonden. Zij werd gemist. Over Stefanus werd grote rouw bedreven; hij werd ook gemist. Iemand als Barnabas, een 'bruggenbouwer' onder de gelovigen, zal altijd worden gemist (Hand. 9:26-27). Iemand als Epafras, een strijder in de gebeden voor de gelovigen, zal ook worden gemist (Kol. 4:12). Iemand als Gajus, een gastvrije, trouwe en mededeelzame broeder, wordt zeker ook gemist (3 Joh.). En dan heb ik het nog niet gehad over al die anderen: de Marta's, de Maria's en de vele vrouwen die de Heer dienden met hun bezittingen (Luc. 8:1-3). Zij zullen allemaal gemist worden.

We hoeven echt geen 'koningen' te zijn om gemist te worden. In het Koninkrijk van God in haar huidige vorm zijn we trouwens allemaal 'slaven'. En er is maar één Heer, één Koning – Jezus Christus. De een heeft misschien meer talenten gekregen dan de ander, maar voor eenieder geldt de vraag: Wat doe ik met de aan mij gegeven talenten? De Heer kan mij vandaag nog thuishalen, en *'morgen zul je gemist worden, want je zetel zal leeg zijn'*. Kan Hij zeggen: 'Goed gedaan, goede en trouwe slaaf?' Of behoort ik bij de onnutte slaven, die niet gemist worden als hun plaats leeg blijft (Matt. 25:14-30)?

Ezechiël Toegelicht & toegepast 26

Ger de Koning

De Heerlijkheid van God

Advertentie

Ezechiël

Toegelicht & toegepast 26

De Heerlijkheid van God

Ger de Koning

Ezechiël profeteert over de val van Jeruzalem en Juda, maar ook over hun herstel. Dat herstel wordt verbonden met de komst, dat wil zeggen de wederkomst, van de Messias, de Heer Jezus Christus. Hij is de heerlijkheid van God.

De Heilige Geest, Die vaak in dit boek wordt genoemd, doet in dit boek niets anders dan de Heer Jezus verheerlijken. Ezechiël valt enkele keren op zijn gezicht neer bij het zien van die heerlijkheid. Dat is ook de uitwerking bij ons als wij ons voor de werking van Gods Geest openstellen bij het lezen van dit boek.

ISBN: 978-90-79718-42-9; 456 bladzijden;

Prijs: 16.95

Zijn levensweg wordt niet zozeer bepaald door zijn aanleg en capaciteiten, als wel door de keuzes die hij maakt. De geestelijke ouder zal hem leren de goede keuzes te maken, keuzes die hem brengen en bewaren op een weg van toewijding aan God (vgl. Gen. 18:19). In het boek *Spreuken* zijn er slechts twee wegen die een kind kan gaan, dat is óf de weg van de wijze en de rechtvaardige, óf de weg van de dwaas en de goddeloze.

'*Tussen de lelies weiden*' wijst op de gepaste omgeving waar de bruid is. De lelie wijst op tere, kwetsbare, breekbare schoonheid. We kunnen dit toepassen op een teer geweten. Wie werkelijk in een gezonde geestelijke balans wil leven, zal zich erin oefenen '*om altijd een onergerlijk geweten te hebben tegenover God en de mensen*' (Hand. 24:16). Leer en leven kunnen alleen tot een gezonde en evenwichtige ontwikkeling komen, als het geweten zuiver is, als er niets is wat het onrustig maakt.

In profetisch opzicht wijst wat de bruidegom van de borsten van de bruid zegt op de toekomst van Jeruzalem. Wanneer de stad tot de Heere is teruggekeerd, zal ze een bron van zegen worden voor de hele aarde: '*Verblijd u met Jeruzalem en verheug u over haar, u allen die haar liefhebt. Wees vrolijk met haar met vreugde, u allen die over haar treurt, opdat u mag zuigen en verzadigd worden aan haar vertroostende borst, opdat u zich met volle teugen mag laven aan de overvloed van haar luister. Want zo zegt de HEERE: Zie, Ik doe de vrede naar haar toestromen als een rivier, en de luister van de heidenvolken als een alles overstromende beek. Dan zult u zuigen, u zult op de heup gedragen en op de knieën vertroeteld worden*' (Jes. 66:10-12).

Hier volgt een korte opsomming van de namen en omschrijvingen van de antichrist:

1. *de antichrist*. Zo noemt de apostel Johannes hem in 1 Johannes 2:18, 22; 4:3 en 2 Johannes vers 7. Letterlijk betekent het woord 'antichrist' degene die tegen Christus is, of in Zijn plaats komt.
2. *de koning*. Zo wordt hij in Daniël 11:36-39 genoemd. Hij zal in de eindtijd het hoofd van Israëls regering zijn en door het gros van het volk als de beloofde Messias worden erkend.
3. *de mens van de zonde, de zoon van het verderf, de wetteloze*. Deze drie benamingen vinden we in 2 Tessalonicenzen 2:3, 8. Paulus vermeldt daar hij zich zal verheffen tegen al wat God heet of een voorwerp van verering is. Hij zal zichzelf als God laten aanbidden en in de tempel gaan zitten.
4. *het beest*. Zie hiervoor Openbaring 13:11-18. Het beest uit de aarde heeft horens zoals een lam.
5. *de valse profeet*. Deze naam krijgt het beest uit de aarde vanaf Openbaring 13 (zie Openb. 16:13; 19:20; 20:10).
6. *de dwaze herder*. Dit geeft aan dat hij geen echte belangstelling heeft hen die behoren tot het volk van God (vgl. Zach. 11:15-17).

We hebben het al een aantal keren over de tijd van de Grote Verdrukking gehad. Het wordt nu tijd om de Bijbel op dit punt nader te onderzoeken.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '*... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl